Ръмърдай ще та бабнах малко
Но, бъди спокоен —
За това назначение тепърва,
Синко, си достоен.
30 Дек. 1880г. София

× × ×

Жално ли е много, мили мои братя
Днес когато ги чувам вашите проклятия.
До сега не знаехъ не сте били зли
И на сляпа вярность мислехъ за добри
По какви причини, по какви дела
Вие сами заслужили вашите порицания?
Да ли сме ви хвърлили ние тежки окови
Да ли сме ви осъдили ваши на страдания
Да ли на доброто край е дошъл?
Се за Гуй на мене гледате с презрение.
Мили мои братя. Ни, за съжаление,
Онзи добрият край ваши нравите ни взе.